

12-08-2018

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওম্ শান্তি

"অব্যক্ত মহাবাক্য"

ৰিভাইজ্: 27-12-1983 মধুবন

"ভিক্ষাৰী নহয় সদাকালৰ অধিকাৰী হোৱা"

আজি বিশ্বৰ ৰচয়িতা পিতাই বিশ্বৰ পৰিক্ৰমা লগাই নিজৰ মিলন স্থানত, সন্তানসকলৰ আত্মিক ৰংগমঞ্চত আহি উপস্থিত হৈছেহি। বিশ্ব পৰিক্ৰমাত কি দেখিলে বাৰু? দাতাৰ সন্তান সকলো আত্মাই ভিক্ষাৰীৰ ৰূপত ভিক্ষা মাগি আছিল। কোনোবা ৰাজকীয় ভিক্ষাৰী, কোনোবা সাধাৰণ ভিক্ষাৰী। সকলোৰে মুখমণ্ডলত বা মনত এইটো দিয়া, এয়া দিয়া এইটো আৰাজ শুনিবলৈ পোৱা গৈছিল। কোনোবা ধনৰ ভিক্ষাৰী, কোনোবা সহযোগৰ ভিক্ষাৰী, কোনোবা সম্বন্ধৰ ভিক্ষাৰী, কোনোবা অলপ সময়ৰ বাবে সুখ-শান্তিৰ ভিক্ষাৰী, কোনোবা আৰাম বা নিদ্ৰাৰ ভিক্ষাৰী, কোনোবা মুক্তিৰ ভিক্ষাৰী, কোনোবা দৰ্শনৰ ভিক্ষাৰী, কোনোবা মৃত্যুৰ ভিক্ষাৰী, কোনোবা ফলোৱাৰ্চৰ (অনুগামীৰ) ভিক্ষাৰী। এইদৰে অনেক প্ৰকাৰৰ পিতাৰ পৰা, মহান আত্মাসকলৰ পৰা, দেৱ আত্মাসকলৰ পৰা, আৰু সাক্ষৰ সম্বন্ধীয় আত্মাসকলৰ পৰা, এইটো দিয়া.....এইটো দিয়া বুলি ভিক্ষা মাগি আছিল। গতিকে ভিক্ষাৰীৰ দুনিয়া দেখি, স্বৰাজ্য অধিকাৰীসকলৰ ৰংগমঞ্চত আহি উপস্থিত হৈছেহি। অধিকাৰীয়ে "এইটো দিয়া-এইটো দিয়া" বুলি সংকল্পতো ভিক্ষা নিবিচাৰে। ভিক্ষাৰীৰ শব্দই হৈছে "দিয়া আৰু দিয়া"। আৰু অধিকাৰীৰ শব্দ হৈছে "এই সকলোবোৰ মোৰ অধিকাৰ"। এনেকুৱা অধিকাৰী আত্মা হৈছা নহয়! দাতা পিতাই নিবিচৰাকৈয়ে সৰ্ব অবিনাশী প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰ স্বতঃ দি দিছে। তোমালোক সকলোৱে এটি শব্দৰেই সংকল্প কৰিছা - "মোৰ বাবা" আৰু পিতাই এটি শব্দৰেই কৈছে "সৰ্ব সম্পত্তিৰ সংসাৰ তোমাৰ"। এটি সংকল্প বা বাণীয়েই অধিকাৰী হোৱাৰ নিমিত্ত হ'ল। 'মোৰ' আৰু 'তোমাৰ'। এই দুটি শব্দই পাকচক্ৰতো বান্ধি পেলায় আৰু এই দুই শব্দই সৰ্ব বিনাশী দুখময় পাকচক্ৰৰ পৰা মুক্ত কৰি সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰীও বনায়। অনেক চক্ৰৰ পৰা মুক্ত হৈ এক স্ব-দৰ্শন চক্ৰ লৈ ল'লা অৰ্থাৎ স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ গ'লা। কেতিয়াও কোনো প্ৰকাৰৰ তন-মন-ধন-জন, সম্বন্ধ-সম্পৰ্কৰ চক্ৰত যদি বান্ধ খোৱা তেন্তে তাৰ কাৰণ স্ব-দৰ্শন চক্ৰক এৰি দিয়া। স্ব-দৰ্শন চক্ৰক সদায় এটি আঙুলিত দেখুওৱা হয়। পাঁচ আঙুলি বা দুই আঙুলিত নহয়। এটি আঙুলি অৰ্থাৎ এটাই সংকল্প "মই বাবাৰ আৰু বাবা মোৰ"। এই এটি সংকল্প ৰূপী আঙুলিতেই স্ব-দৰ্শন চক্ৰ চলে। এই এটিক এৰি অনেক সংকল্পত গুছি যোৱা, অনেক পাকচক্ৰত বান্ধ খাই যোৱা। স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী অৰ্থাৎ নিজক দৰ্শন কৰা আৰু সদা কালৰ বাবে প্ৰসন্নচিত হৈ থকা। স্ব-দৰ্শন যদি নকৰা তেন্তে প্ৰসন্নচিতৰ পৰিৱৰ্তে প্ৰশ্নচিত হৈ যোৱা। প্ৰসন্নচিত অৰ্থাৎ য'ত কোনো প্ৰশ্নই নাথাকে। গতিকে সদায় স্ব-দৰ্শনৰ দ্বাৰা প্ৰসন্নচিত অৰ্থাৎ সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী। স্বপ্নতো পিতাৰ আগত ভিক্ষাৰী মনোবৃত্তিৰ নহয়। এইটো কাম কৰি লোৱা বা কৰাই লোৱা। এইটো অনুভৱ কৰাই লোৱা, এই বিঘ্ন আতৰাই পেলোৱা। মাষ্টৰ দাতাৰ দৰবাৰত কিবা অপ্ৰাপ্তি থাকিব পাৰে জানো? অবিনাশী স্বৰাজ্য, এনেকুৱা ৰাজ্যত য'ত সৰ্ব খাজনাৰ ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ হৈ আছে। ভাণ্ডাৰী ভৰপূৰ হ'লে কিবা অভাৱ হ'ব পাৰে জানো? যিজন স্বতঃ তোমালোকে নিবিচাৰিলেও অবিনাশী আৰু অপৰিসীম ভাবে দিওঁতা দাতা, তেওঁক কোৱাৰ জানো আৱশ্যকতা আছে! তোমালোকে সংকল্প কৰাতকৈ, ভৰাতকৈ পদমণ্ডল বেছি পিতাই নিজেই দি দিয়ে। গতিকে সংকল্পতো যাতে এই ভিক্ষাৰী মনোবৃত্তি নাথাকে। ইয়াকে কোৱা হয় অধিকাৰী। এনেকুৱা অধিকাৰী হৈছানে? সকলো প্ৰাপ্তি কৰিলোঁ - এইটো গীত গোৱা নহয়! নে এতিয়াও এইটো লাগে, এইটো লাগে.... এই আপত্তিৰ গীত গাই থাকা। য'ত স্মৃতি আছে ত'ত আপত্তি নাই। য'ত আপত্তি আছে ত'ত স্মৃতি নাই। বুজি পাইছা!

কেতিয়াবা-কেতিয়াবা ৰাজ্য অধিকাৰী স্থিতিৰ পোচাক সলনি কৰি খোজোতা ভিক্ষাৰী স্থিতিৰ পুৰণি পোচাক ধাৰণ কৰিতো নোলোৱা? সংস্কাৰ ৰূপী জোলোঙাত লুকাইতো ৰখা নাই। জোলোঙাৰ সৈতে স্থিতি ৰূপী পোচাক জ্বলাই দিলানে নে সময়ত দৰকাৰ হ'ব বুলি কাষৰীয়া কৰি ৰাখিছা? সংস্কাৰো যাতে অংশমাত্ৰও নাথাকে। নহ'লে দুই-ৰঙীয়া হৈ যাবা। কেতিয়াবা ভিক্ষাৰী, কেতিয়াবা অধিকাৰী সেইবাবে সদায় এটাই শ্ৰেষ্ঠ ৰঙত থাকা। পঞ্জাৰ নিবাসীতো ৰং লগোৱাত চতুৰ হোৱা, নহয় জানো! কেঁচা ৰঙৰতো নোহোৱা নহয় আৰু ৰাজস্থানবাসী ৰাজ্য অধিকাৰী হোৱা নহয়! অধীনতাৰ সংস্কাৰ নহয়। সদায় ৰাজ্য অধিকাৰী। তৃতীয় হৈছে - ইণ্ডোৰ - সদায় মায়াৰ প্ৰভাৱৰ পৰা উপৰাম - ইন ড'ৰ। ভিতৰত থাকোতা অৰ্থাৎ সদায় বাবাৰ ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত থাকোতা। তেওঁলোকো মায়াজীং হৈ গ'ল, নহয় জানো। চতুৰ্থ দল হৈছে - মহাৰাষ্ট্ৰ অৰ্থাৎ মহান আত্মা। সকলোতে মহান। সংকল্প, বাণী, কৰ্ম তিনিও অতি মহান। মহান আত্মা অৰ্থাৎ সম্পন্ন আত্মা। চাৰিও দিশৰ চাৰি নদী একত্ৰিত হৈছা কিন্তু সকলোৱে সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ অধিকাৰী হোৱা নহয়। চাৰিওটিৰ মাজত পঞ্চম হৈছে ডবল বিদেশী। পাট নদীৰ মিলন ক'ত হৈছে? মধুবনৰ তীৰত। নদী আৰু সাগৰৰ মিলন হৈছে। অচ্ছা।

সদায় স্বৰাজ্য অধিকাৰী, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী, সদায় প্ৰসন্নচিত হৈ থাকোতা, সৰ্ব খাজনাৰে ভৰপূৰ মহান আত্মাসকল, ভিক্ষাৰী মনোবৃত্তিক সপোনৰ পৰাও সমাপ্ত কৰোতা, এনেকুৱা দাতাৰ মালামাল সন্তানসকলক অবিনাশী বাপদাদাৰ "অমৰ ভৱ" ৰ সদায় সম্পন্ন স্বৰূপৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাটিৰ লগত অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

(1) কিমান ভাগ্যৱান হোৱা যে ক'ৰ-ক'ৰ ডালবোৰক এডাল বৃক্ষ বনাই দিলে। এতিয়া সকলোৱে নিজক এডাল বৃক্ষে বুলি ভাবা নহয়! সকলোৱে এডাল চন্দনৰ বৃক্ষ হৈ গ'লা। আগতে কি-কি বিধৰ ডাল আছিল। এতিয়া চন্দন গছৰ ডাল হৈ গ'লা। চন্দনে সুবাস বিলায়। প্ৰকৃত চন্দনৰ কিমান মূল্য আছে আৰু সকলোৱে কিমান মৰমেৰে চন্দনক লগত ৰাখে। এনেকুৱা চন্দনৰ সমান সুবাস দিয়া শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক পিতাইও সদায় সান্নিধ্যত ৰাখে। একতো পিতাই সান্নিধ্যত ৰাখে, দ্বিতীয়তে বিশ্বৰ আগত অমূল্য ৰত্ন হোৱা। এতিয়া বিশ্বই নাজানে, কিন্তু আগলৈ কিমান উচ্চ দৃষ্টিৰে চাব। যেনেকৈ নক্ষত্ৰবোৰক উচ্চ দৃষ্টিৰে চায় তেনেকৈ তোমালোক জ্ঞান নক্ষত্ৰসকলক যাব। মূল্যৱান হৈ গ'লা নহয়। কেৱল চন্দনৰ বৃক্ষত আহি গ'লা, ভগৱানৰ সংগী হৈ গ'লা। গতিকে সদায় নিজকে পিতাৰ সান্নিধ্যত থাকোতা প্ৰখ্যাত আত্মা বুলি ভাবা নহয়! কিমান প্ৰখ্যাত হোৱা যে এতিয়াও জড় চিত্ৰৰ দ্বাৰা গায়ন আৰু পূজন কৰা হয়। গোটেই কল্পতেই প্ৰখ্যাত হোৱা।

ঘৰত বহিয়েই পদমাপদম (multimillion) ভাগ্যৱান হৈ গৈছা নহয়। ভাগ্য স্বয়ং তোমালোকৰ ওচৰত আহি উপস্থিত হৈছে। তোমালোক ভাগ্যৰ পিচত যোৱা নাই কিন্তু ভাগ্যই তোমালোকৰ ঘৰত আহি উপস্থিত হৈছে। এনেকুৱা ভাগ্যৱান অন্য কোনোৱা হ'ব পাৰে জানো! জীৱনেই শ্ৰেষ্ঠ হৈ গ'ল। জীৱন এঘণ্টা বা দুঘণ্টাৰ বাবেতো নহয়। জীৱন সদাকালৰ। যোগী হোৱা নাই কিন্তু যোগী জীৱনযাপন কৰোতা হৈ গ'লা। যোগী জীৱন অৰ্থাৎ নিৰন্তৰ যোগী। যি নিৰন্তৰ যোগী হ'ব - তেওঁৰ খাওতে-লওতে, চলোতে-ফুৰোতে "পিতা আৰু মই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা" এইটোৱেই স্মৃতিত থাকিব। যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা সন্তান, যি পিতাৰ গুণ, যি পিতাৰ কাৰ্য্য সেয়াই সন্তানসকলৰো। ইয়াকে কোৱা হয় যোগী জীৱন। এনেকুৱা যোগী যি সদায় এজনৰ লগনত মগন হৈ থাকে, তেওঁৰেই সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব পাৰে। মনৰ ফুৰ্তি শৰীৰলৈও আহে। যেতিয়া হয়েই সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ, য'ত সৰ্ব প্ৰাপ্তি আছে ত'ত ফুৰ্তি থাকিবই নহয় জানো! দুখৰ নাম-চিহ্ন নাই। সদায় সুখ স্বৰূপ অৰ্থাৎ সদায় হৰ্ষিত।

অলপো দুখৰ সংসাৰৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ নাই। যদি দুখৰ সংসাৰলৈ বুদ্ধি যায় তেন্তে বুদ্ধি যোৱা মানেই আকৰ্ষণ, যি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব তেওঁ দুখৰ দুনিয়াৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হ'ব নোৱাৰে। যদি আকৰ্ষিত হয় তেন্তে হৰ্ষিত হ'ব নোৱাৰে। গতিকে সদাকালৰ হৰ্ষিত। অধিকাৰেই সদাকালৰ। এয়াই বিশেষত্ব।

সংগমযুগ - বৰদানৰ যুগ। বৰদানৰ যুগত ভূমিকা পালন কৰোতাসকল সদায় বৰদানী নহ'ব জানো। বৰদানত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহয়। য'ত পৰিশ্ৰম আছে ত'ত বৰদান নাই। তোমালোক সকলোৱে ৰাজ্য-ভাগ্য বৰদানত পাইছা নে পৰিশ্ৰমেৰে পাইছা? বৰদাতাৰ সন্তান হ'লা আৰু বৰদান প্ৰাপ্ত কৰিলা। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ বৰদান – “অবিনাশী ভৱ”। অবিনাশী হ'লা যেতিয়া অবিনাশী বৰদান স্বতঃ পাবা। অবিনাশী যুগৰ অবিনাশী আত্মা হোৱা। বৰদাতা পিতা হৈ গ'ল, বৰদাতা শিক্ষক হৈ গ'ল, সংগ্ৰহ হৈ গ'ল গতিকে আৰু কি বাকী থাকিল। এনেকুৱা স্মৃতি যাতে সদায় থাকে। অবিনাশী মানে সদায় একৰস স্থিতিত থাকোতা। কেতিয়াবা ওপৰত, কেতিয়াবা তলত নহয় কিয়নো পিতাৰ অধিকাৰ পাইছা, বৰদান পাইছা তেন্তে তললৈ কিয় আহিব লাগে। গতিকে সদায় উচ্চ স্থিতিত থাকোতা মহান আত্মা হোৱা, এইটো সদায় স্মৃতিত ৰাখিবা। পিতাৰ সন্তান হৈছা গতিকে বিশেষ আত্মা হৈ গ'লা। বিশেষ আত্মাৰ প্ৰতিটো সংকল্প, প্ৰতিটো বাণী আৰু কৰ্ম বিশেষ হ'ব। এনেকুৱা বিশেষ বাণী, কৰ্ম বা সংকল্প হওক যাৰ দ্বাৰা অন্য আত্মাসকলেও বিশেষ হোৱাৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰে। এনেকুৱা বিশেষ আত্মা হোৱা, যদিও সাধাৰণ দুনিয়াত সাধাৰণ ৰূপত আছা কিন্তু থকা সত্ত্বেও উপৰাম আৰু পিতাৰ মৰমৰ। পদুম ফুলৰ সমান। বোকাত আবদ্ধ হওঁতা নহয়, অইনক বোকাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰোতা হোৱা। অনুভৱীয়ে কেতিয়াও আবদ্ধ হৈ ঠগ নাখাব। অচ্ছা।

(2) সদায় নিজকে নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ী ৰত্ন বুলি ভাবানে? সদাকালৰ নিশ্চয় বুদ্ধি অৰ্থাৎ সদায় বিজয়ী। য'ত নিশ্চয় আছে ত'ত বিজয় স্বতঃ থাকেই। যদি বিজয় নাই তেন্তে নিশ্চয়ত ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত অভাৱ আছে। নিজৰ ওপৰত নিশ্চয়, নতুবা পিতাৰ ওপৰত নিশ্চয়, নতুবা জ্ঞানত নিশ্চয় কোনোবা এটা নিশ্চয়ৰ অভাৱ হ'লেই বিজয় নহ'ব। নিশ্চয়ৰ চিনেই হৈছে বিজয়। অনুভৱী হোৱা নহয়। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ সকলক মায়াই কেতিয়াও লৰাব নোৱাৰে। তেওঁলোকে মায়াক লৰাই দিওঁতা হ'ব, নিজে লৰচৰ নহ'ব। নিশ্চয়ৰ আধাৰ যদি অচল হৈ থাকে তেন্তে নিজেও অচল হ'ব। যেনেকুৱা আধাৰ তেনেকুৱাই মজবুত বিল্ডিং হয়। নিশ্চয়ৰ আধাৰ অচল হ'লে কৰ্ম ৰূপী বিল্ডিং অচল হ'ব। মায়াক ভালদৰে জানি গৈছা নহয়। মায়া কিয় আৰু কেতিয়া আহে, এইটো জ্ঞান আছে নহয়। যিয়ে জানে যে এইটো ৰীতিৰে মায়া আহে তেনেহ'লে তেওঁ সদায় সুৰক্ষিত হৈ থাকিব। যদি এইটো জনা যায় যে এইফালেৰে এইটো ৰীতিৰে শত্ৰু আহিব তেতিয়া সুৰক্ষাৰ ব্যৱস্থা নকৰিবা জানো। তোমালোকতো চতুৰ হোৱা তেন্তে মায়াই কিয় আক্ৰমণ কৰে, মায়াৰ পৰাজয় হ'ব লাগে। সদায় বিজয় ৰত্ন হওঁ, কল্প-কল্পৰ বিজয়ী হওঁ, এইটো স্মৃতিৰে সমৰ্থ হৈ আগবাঢ়ি যোৱা। কেঁচা পাত চৰাইয়ে খাই পেলায় সেইবাবে পৰিপক্ক হোৱা। পূৰ্ণ হ'লে মায়াৰূপী চৰাইয়ে খাব নোৱাৰিব। সুৰক্ষিত হৈ থাকিবা।

(3) সদায় শান্তি সাগৰৰ সন্তান শান্ত স্বৰূপ আত্মা হৈ গৈছানে? আমি বিশ্বত শান্তি স্থাপন কৰোতা আত্মা হওঁ, এইটো নিচা থাকেনে? স্বধৰ্মও শান্ত আৰু কৰ্তব্যও হৈছে বিশ্ব শান্তি স্থাপন কৰাৰ। যি স্বয়ং শান্ত স্বৰূপ হয় তেওঁলোকেই বিশ্বত শান্তি স্থাপন কৰিব পাৰে। শান্তি সাগৰ পিতাৰ বিশেষ সহযোগী আত্মা হোৱা। পিতাৰো সেয়াই কাম গতিকে সন্তানৰো সেয়াই কাম। গতিকে সদায় শান্ত স্বৰূপ, অশান্তিৰ যাতে নাম-চিহ্নও নাথাকে। অশান্তিৰ দুনিয়াৰ পৰা আতৰি আহিলা। এতিয়া শান্তিৰ দেৱী, শান্তিৰ দেৱ হৈ গৈছা। শান্তি দেৱী বুলি কোৱা

নহয়। শান্তি দিওঁতা শান্তি দেৱা আৰু শান্তি দেৱী হৈ গৈছা। এইটো কাৰ্য্যত সদায় ব্যস্ত হৈ থাকিলে স্বতঃ মায়াজীং হৈ যাবা। য'ত শান্তি আছে ত'ত মায়া কেনেকৈ আহিব। শান্তি অৰ্থাৎ আলোকৰ আগত অন্ধকাৰ তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। অশান্তি আতৰি গ'ল, আধাকল্পৰ বাবে বিদাই দি দিলা। এনেকুৱা বিদায় দিওঁতা হোৱা নহয়! অচ্ছা।

***বৰদান:-** অমৃত বেলাৰ মহত্বক জানি মহান হওঁতা বিশেষ সেৱাধাৰী হোৱা

সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ চকু মেলিলা আৰু সদায় পিতাৰ সান্নিধ্যত পিতাৰ সমান স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিলা। যিসকলে বিশেষ বৰদানৰ সময়ক জানে আৰু বৰদানৰ অনুভৱ কৰে তেওঁলোকেই বিশেষ সেৱাধাৰী। যদি এইটো অনুভৱ নাই তেন্তে সাধাৰণ সেৱাধাৰী হ'লা, বিশেষ নহয়। যিসকলৰ অমৃত বেলাৰ, সংকল্পৰ, সময়ৰ আৰু সেৱাৰ মহত্ব আছে এনেকুৱা সৰ্ব মহত্বক জানোতাসকল মহান হয় আৰু অন্যকো মহত্ব শুনাই মহান হৈ পৰে।

***প্ৰোগান:-** জীৱনৰ মহানতা হৈছে সত্যতাৰ শক্তি যাৰ ওচৰত সৰ্ব আত্মাই স্বতঃ শিৰ নত কৰে।

!!ওম্ শান্তি!!
